

tioner at finde det ud, saa godt de kunne; der er aabnet en Mulighed for Befolkningen her i Landet til at angive sine Indtægter; men det er ikke nogenfinde gjort til nogen Art af Pligt. Det har viist sig, at forholdsvis kun meget faa angive deres Indtægt selv, hvilket er ganske naturligt, og det er just ganske naturligt, ikke fordi de kunne vente derigennem at slippe for at betale noget mere Skat, men fordi de ikke selv ville bidrage med til, at aldeles uvedkommende Folk faae et Indseende med, hvorledes de i det Hele ere stillede i økonomisk Henseende. Jeg gaar da tilbage til den Paastand, at den Indtægt, som flyder af den faste Formue, som man kan tage og føle paa, vil allerede gennem den rene Indkomstskat efter al Sandsynlighed blive beskattet høiere end al anden Indtægt, og indfører man da tillige en Formuebeskatning, vil dette ske i dobbelt Grad, først gennem den ene Beskatning og saa tillige gennem den anden. Jeg kan derfor heller ikke se, at f. Ex. denne Maade at lægge Skatter paa, skulde have noget særdeles retfærdigt ved sig. Jeg paastaar paa den anden Side heller ikke, at den skulde være i og for sig uretfærdig; paa ingen mulig Maade. Naar det var nødvendigt at indføre den her i Landet, er jeg overbevist om, at man kunde finde sig i den, at man kunde leve under denne Beskatning ligesaa vel som under den Beskatning, vi nu have; men det, jeg paastaar, er, at den ikke er noget i og for sig Retfærdigt, som man endelig skal stræbe efter ved alle de Midler, der staa til Ens Raadighed, at faae indført her i Landet. Længere gaar min Paastand ikke. Naar jeg skulde vælge, om jeg saa kan sige, naar jeg var nødsaget til at vælge mellem en Formue- og en Indkomstskat, ja, saa er min Sympathi næsten stærkest for en Formueskat. Man vilde derigennem dog være fritagen, Loven kunde i alt Fald skrives saaledes, at man kunde blive fritagen for det inkvistoriske Indseende med Ens hele økonomiske Stilling, som en Indkomstskat, naar den skal gennemføres, næsten gjør nødvendig. Jeg tror i alt Fald, at det vil være muligt, og naar jeg specielt ser hen til Kommunerne og da til Landkommunerne i særdeleshed, saa er det, vi nu have, en Formueskat plus en Næringskat. Det er det, vi nu have, og det Supplement, der, naar vi vilde indføre en Formueskat, kunde foruden den rene Indkomstskat spies til en Formueskat, er en Næringskat. Vi vilde derigennem ikke gaa saa langt bort fra de bestaaende Forhold, som den høie Regjering nu vil; vi vilde kunne blive omtrentlig ved det Gamle. Naar jeg nu igjen skal tillade mig at gaa over til det Spørgsmaal, hvad det er, der egentlig er den drivende Kraft i dette Lovforslag, hvad det er, der har bevirket, at den høie Regjering er kommen frem med det, saa er det ikke — thi det fremgaar allerede tydelig af Motiverne — en Tro paa, at den rene Indkomstskat er noget Fortræffeligt; det er ikke et Forlan-

gende om at gjøre alle Landkommuner ens i Beskatningshenseende; det er heller ikke en Tro paa, at man ikke længere kan være tjent med den nuværende primitive Indretning, at Sogneraadene efter Skjøn fastsætte Formue- og Leiligheds-skatten. Det er ingen af disse Grunde; det er ene og alene, fordi man mener det nødvendigt at indføre en saakaldet interkommunal Beskatning. Det er det Drivende, og det er ogsaa det Gnest, som maasse kan bevirke, at den høie Regjering har Held med sig til at faae dette Forslag ført igennem. Jeg tror, at det maa indrømmes, at det i og for sig ikke er meget naturligt at beskatte en Person andre Steder, end hvor Personen er. Den personlige Skat bør efter sin Natur kun kræves, hvor Personen er; men der har viist sig forstjellige uheldige Forhold i den nuværende Beskatning i Kommunerne. Det har viist sig, at der er visse Personer her i Landet, der saagodtsom have kunnet inddrage sig Beskatningen til Kommunerne; Folk kunne her i Kjøbenhavn have hele deres Handelsetablisement, have Fabriker og Industrigrene og bo udenfor Byen og som Følge deraf af disse Virksomheder komme til aldeles ikke at betale Noget til Kjøbenhavn, og noget Tilsvarende kan være Tilfældet i Landkommunerne overfor hinanden eller i en Landkommune overfor en Kjøbstadkommune. Disse Forhold maa indrømmes ikke at være heldige, men jeg tillader mig at tro, at der er et meget langt Skridt at gaa for at søge at komme bort fra de mindre heldige Forhold, der nu kunne være tilstede i enkelte eller maasse mange Kommuner, og saa at gaa til en saa fuldstændig Forandring af det Bestaaende, som her er foreslaaet. Jeg tror, at man i det Bøjesnitte kan komme ud over og indbefomme de Klager, som med Grund ere gjorte over den nuværende Tilstand, uden hele dette mærkelige Apparat, denne mærkelige Partering af Personerne. Jeg vil nævne et Par Exempler; deraf tror jeg, at min Mening vil blive klarst og tydeligst for de Herrer. En Mand kan bo i en Kommune, og han kan have en Fabrik i en anden Kommune; det er da rimeligt, at han af denne Fabrikvirksomhed kommer til at betale Noget til den Kommune, hvori Fabrikken ligger; det er i og for sig naturligt, men det er saa meget mere naturligt, som han let af Fabrikvirksomheden kan komme til at paaføre Kommunes Udgifter. Det er fremdeles naturligt, naar en Mand eier maasse store Skovstrækninger, hvorpaa der ikke hvoiler nogen Afgift hverken til Staten eller Kommunen eller i alt Fald kun en meget ringe Afgift, at da den Kommune, hvori Skovene ligger, siger: Vi maa have Noget af denne Skovdriftsnæring ligesaa godt som af Agerbruget. Disse Exempler kunde naturligvis fortsættes, om ikke i det Uendelige, saa dog meget videre; men jeg antager, at den Følgeslutning, man deraf kan drage, er kun den, at det, vi mangle, er først og fremmest en Næringskat, saaledes foreslaet, at